

Prefață

*„Nu face pe eroul, că eroii mor înaintea
celor care tremură de frică!”*

Literatura autobiografică are mereu puterea de a depăși simpla relatare a unor fapte de viață și de a se transforma într-o căutare de sens. Aceasta este și direcția în care se înscrie volumul al treilea din *Sfidarea absurdului provoacă rațiunea* de Teodor Georgescu, o scriere ce se impune atât ca mărturie personală, cât și ca text cu puternice accente existențiale și filosofice. La fel ca primele două volume, prezentul volum se impune nu doar ca o autobiografie, ci și ca un text existențial ce pune în oglindă destinul personal cu marile teme filosofice: suferința, nonsensul și mersul istoriei. Cartea reia parcursul unei biografii marcate de experiențe tulburătoare, dar nu rămâne cantonată în evenimentele concrete: copilăria, iubirile, încercările profesionale sau confruntările istorice sunt ridicate la rangul de simboluri prin care se interoghează condiția omului în fața nonsensului vieții.

Titlul însuși invocă noțiunea de „absurd” – tablou în care omul își simte nevoia de sens spulberată de tăcerea lumii – idee pe care o regăsim la Camus; totodată,

încheierea prin Confucius deschide o posibilă rezolvare în termenii armoniei și echilibrului. Din această perspectivă, medicul Teodor Georgescu nu este doar povestitorul propriei vieți, ci un arhetip al celui care refuză resemnarea și transformă experiența individuală într-o mărturie ce caută sensul dincolo de absurditate. În cele zece părți circulare – introducerea, cele opt părți narrative și epilogul – avem un destin individual al celui care nu se lasă învins, transformând experiențele personale într-un act de mărturisire și de continuă înțelegere. În uvertura volumului sunt descrise copilăria marcată de bucurii și întâmplări miraculoase, primele iubiri (Sara) și pasiunea pentru știință. Cele două spații biografice centrale sunt Turnu Severin și Bucureștiul. Mutarea autorului-personaj la București semnifică intrarea într-un univers mai larg, dar și mai contradictoriu. Capitala devine spațiul unde individul este prins între aspirații și constrângerile sociale, între libertatea spiritului și absurditatea sistemului. Anul 1985 este prezentat ca un moment de cotitură, echivalent cu ceea ce Camus ar numi „conștiința absurdului”: recunoașterea faptului că viața este adesea lipsită de logică, dar că omul nu trebuie să renunțe. Personajele și evenimentele (Dana, criza de lumbago) arată lupta dintre trupul vulnerabil și spiritul care nu vrea să cedeze.

„În primăvara anului 1985, am avut un vis premonitoriu în care mi s-a arătat că blocul în care locuiam s-a prăbușit, dar eu am scăpat de sub dărâmături. Cutremurul din visul meu a fost identic cu acel cutremur care s-a produs în realitate în 1986. Dar în acel an, 1985, cutremurul nu s-a produs, în schimb s-a produs o

fractură existențială în viața mea. Când m-am trezit din vis, am fost convins că se va întâmpla ceva foarte important, o nenorocire, o încercare, ceva rău din care totuși voi fi salvat până la urmă.”

Albert Camus considera că absurdul apare din „ciocnirea dintre nevoia omului de sens și tăcerea nejustificată a lumii”. Excursia în Retezat din 1959 poate fi interpretată ca o metaforă a acestei ciocniri sau tensiuni, pe de o parte, natura grandioasă, pe de altă parte, conștiința fragilității umane. Despărțirea tulburătoare de Sara din 1961, sfaturile părintești și accidentul de după terminarea facultății marchează întâlnirea cu absurdul personal: suferința, pierderea, întâmplarea. Søren Kierkegaard spunea că omul se află „în fața prăpastiei disperării”, dar tocmai această disperare îl obligă la un salt interior. La fel, naratorul se confruntă cu fragilitatea existenței, dar continuă drumul sub raza divină. Revoluția din 1989 confirmă absurdul istoriei: promisiuni de libertate, dar și haos, violență și deziluzii. În paralel, activitatea științifică a autorului (brevete, workshopuri, anchete SRI) arată absurdul instituțional: inovația științifică confruntată cu neîncrederea și suspiciunea. Experiențele miraculoase din viețile Melaniei și Monei, cercetările inedite (vaccinul stafilococic) și plecarea în China aduc în viața medicului Georgescu noi mize, experiențe, pentru a marca o depășire a limitelor. Dacă absurdul este universal, la fel este și sfidarea lui: prin știință, colaborare și dialog cultural. Anul fatidic 2009 și evocarea mamei readuc absurdul la nivel intim: moartea, suferința, pierderea celor dragi. Aici, autorul pare să se apropie de Søren Kierkegaard, pentru care singura ieșire din disperare este credința.

Prezența „iconiței” arată că, dincolo de rațiune și știință, există o nevoie de transcendere.

Epilogul dedicat lui Confucius schimbă perspectiva: dacă în filosofia occidentală absurdul este o confruntare tensionată, în gândirea orientală el poate fi integrat prin echilibru și armonie. Alegerea lui Confucius nu este întâmplătoare: după o viață de lupte și contradicții, autorul caută împăcarea cu lumea și cu sine însuși. Cu absurdul, în definitiv. Ultimul pasaj – o scenă domestică, aproape mistică în simplitatea ei – concentrează temele majore ale volumului. Imaginea e elocventă: frica de pierdere alunecă imediat în revelația prezenței, iar din această alternanță lovește paradoxul fericirii: nu cunoaștem fericirea decât prin înspăimântarea pierderii ei. Aceasta este cunoașterea în stare pură: nu o dogmă, ci o trezire afectivă. Hermeneutic vorbind, episodul funcționează ca un nod textual care leagă biografia de temă: viața, chiar atunci când pare lipsită de sens, poate fi trăită ca experiență plină, iar sfidarea absurdului constă tocmai în capacitatea de a rămâne vulnerabil și, totodată, deschis la bucurie.

„Într-una dintre zile stăteam pe terasă și priveam pe geam în curte de-a lungul aleii care duce spre poartă printre pomi, așteptând-o pe Dana să vină de la serviciu. Și deodată m-am gândit ce s-ar întâmpla dacă nu ar mai apărea pe alee? M-a apucat din senin o stare de tristețe așa de profundă încât pur și simplu mi-au dat lacrimile. Aș fi distrus complet, nu mi-ar mai trebui nimic pe lumea asta! Aștept, și apare Dana, și mi-a trecut dintr-odată toată tristețea. Și am devenit euforic.

Și atunci am înțeles că nu știam cât de fericit sunt!”

Volumul *Sfidarea absurdului* provoacă rațiunea are o dublă valoare: pe de o parte, este o mărturisire autobiografică, iar pe de altă parte, un text cu profunde accente existențial-filosofice. Avem un destin individual confruntat permanent cu întâmplări imprevizibile, cu suferințe și încercări, dar și cu bucurii revelatorii. Iată valorile cărții sub aspect literar. **Valoarea confesivă** se conturează prin relatarea la persoana I, care transformă experiențele trăite într-o mărturie autentică. Autorul se destăinuie fără artificii, dezvăluind frământările intime, momentele de suferință, dar și clipele de intensă fericire. **Valoarea existențială** este dominantă: fiecare episod biografic este ridicat la nivel simbolic, fiind interpretat ca semn al luptei omului cu absurdul. **Valoarea lirică** se manifestă prin expresivitatea simplă a limbajului. Scenele cotidiene, precum așteptarea Danei pe alee, devin poezie a emoției pure, dezvăluind cum iubirea poate aduce fericirea supremă. **Valoarea simbolică** este vizibilă în elemente recurente: Muntele Retezat ca metaforă a inițierii, cutremurul ca simbol al fragilității, iconița ca semn al transcendentalului, Dana ca figură a fericirii salvatoare. **Valoarea etică și exemplară** se exprimă prin forța modelatoare a experienței: confruntările cu birocrăția, perseverența în cercetare, rezistența în fața suferinței devin lecții de demnitate. **Valoarea compozițională** a cărții este de tip ciclic: viața nara-torului se desfășoară între începutul inocent și finalul împăcat, între absurdul istoriei și armonia căutată în înțelepciunea orientală.

Sfidarea absurdului se revendică din două tradiții: una a scepticului care înfruntă contradicțiile lumii

și una a înțeleptului care învață să trăiască cu această contradicție axiologică. Nu este un cântec al eroului – și bine face medicul Teodor Georgescu să nu joace rolul eroului, pentru că *„eroii mor înaintea celor care tremură de frică”* –, ci o mărturie despre cum se poate rămâne om, cum se poate iubi și cerceta, cum se poate, în fine, găsi o împăcare mântuitoare cu Absurdul lumii.

Florentin Streche

Prolog

Sfidarea absurdului, prin cele trei volume, cuprinde o perioadă de peste un secol, una dintre cele mai frământate și pline de evenimente, o perioadă în care s-a schimbat fundamental cursul istoriei omenirii, în care știința și tehnologia au evoluat mai mult decât în întreaga evoluție anterioară a omului. S-au scris multe despre schimbările istorice și politice, despre marile personalități care le-au generat, despre marile schimbări sociale, despre popoare sau grupuri mari de oameni, dar, din câte știu eu, o analiză a celor care au suportat toate aceste schimbări s-a scris mai puțin. Despre viața indivizilor așa jos, cum spun unii, la „firul ierbii”, acolo, în casele lor, cu copiii lor, cu trăirile lor; cum au evoluat aceștia, fiecare de-a lungul unei vieți întregi sau de-a lungul mai multor generații, au fost puțini cei care s-au coborât la acest nivel. Despre istoria unor familii întregi, cum au apărut, cum s-au dezvoltat și cum au dispărut se vorbește mai puțin.

Și chiar dacă nu sunt un scriitor profesionist, nu am talentul scriitoricesc și nici îndemânarea scrisului nu mă definește, dar știu că sunt un bun analist, un bun observator al omului și păstrez o memorie a evenimentelor pe care le-am trăit sau care mi-au fost povestite,

încerc să le transmit mai departe ca să „luăm aminte” și să tragem concluzii, și poate să nu mai greșim cât am greșit, să ne ferim de prostia care uneori a atins absurdul și să folosim ceea ce este bine și real profitabil.

Citeam cândva că viața omului are trei etape: copilăria și adolescența, când acesta trebuie să învețe, maturitatea, când acesta muncește, produce, își face o familie, dă naștere și crește copiii, și bătrânețea, când trebuie să caute și să găsească adevărul. Și mi-am zis ca la vârsta mea să fiu folositor cumva și să dau câteva sfaturi, să nu trec prin viață fără nici un rost, pentru că la bătrânețe îți vine „mintea cea de pe urmă”, înțelepciunea, gândirea de ansamblu, exhaustivă, care circumscrie realitatea obiectivă în spațiu și timp, în cele patru dimensiuni, dar și reflectarea subiectivă a evenimentelor, cu începutul și sfârșitul lor, cauza, evoluția și efectele lor, cu toate consecințele văzute și nevăzute.

În această perioadă, de peste un secol, s-au succedat patru generații; este mult de povestit, sunt întâmplări și evenimente care au avut urmări și altele care s-au stins imediat fără o dezvoltare ulterioară. Sunt evenimente de amploare care nu au avut consecințe și sunt evenimente care, deși trec neobservate, au schimbat istoria; altele pe care nici măcar nu le-au făcut oamenii, cum au fost „gâștele de la Capitoliu”, care au schimbat lumea, pentru că dacă gâștele nu „gâgâiau”, romanii nu s-ar fi trezit și istoria Romei ar fi fost alta; și istoria Romei a schimbat lumea, și uite așa mai departe.

Astfel, o analiză a evenimentelor doar dintr-o perioadă de timp sau de spațiu nu este corectă întotdeauna, dacă este extrapolată, poți să ajungi la o deformare totală a evoluției spre viitor sau să nu aibă nici o relevanță,

sau să nu aibă nici o desfășurare în timp. Iar evenimentul insignifiant peste care trecem cu ușurință să fie doar începutul la ce va urma.

Totul trebuie privit și analizat în mișcare, totul este viu, totul curge undeva, către ceva. Iată un exemplu: apare pe piele un punct negru, pe care nu îl simți, nu te deranjează, dar acesta poate fi un melanom care este începutul unui sfârșit apropiat; sau poți să ai un accident cu răni grave, care se vindecă și nu îți pun viața în pericol.

Un oraș, o țară, un popor sau o familie se comporta ca un organism viu și trebuie analizat ca atare, cu părțile lui constitutive: sisteme, organe și aparate, cu toate funcțiile care le au sistemele vii – funcția externă și internă, imunitate, alimentare, mobilitate, autoregenerare, autoadaptare, autoînmulțire, informare și care se opun forțelor de distrugere, de omogenizare, de anihilare.

Ce se întâmplă dacă strangulezi un membru? Împiedici circulația sanguină într-un sector din organism, care poate duce la necroză.

Ce se întâmplă dacă secționezi o arteră la un organ cu circulație terminală? Organul respectiv este distrus, se necrozează și poate duce la moarte.

Ce se întâmplă dacă pui un garou la o mână sau la un picior ca să oprești o hemoragie; dar pentru cât timp, ce urmează după o jumătate de oră? La fel se întâmplă cu circulația într-un oraș, o țară – scopul este să dai drumul la circulație, nu să o împiedici sau să îi pui șicane!

Ce se întâmplă dacă faci economie reducând fânul din hrana vitelor? Ești pe câștig sau pe pierdere? Nu mai dau lapte sau mor de foame vacile! Rezultatul este

la mintea prostului! „Uite că tocmai când măgarul s-a învățat să nu mai mănânce, a murit.”

Când medicul dă o rețetă sau face un tratament, se gândește dacă există intoleranțe, contraindicații sau alte efecte secundare, nedorite.

Și ce se va întâmpla cu noi? Am încercat să sugerez eu răspunsul.

Dacă nu gândim logic, dacă nu înțelegem că viitorul nu ține doar de amploarea acțiunilor noastre sau de „zornăitul” în timp, de impresiile noastre de moment și că există efecte ascunse, nevănuite, efecte insidioase, efecte care atrag alte efecte și alte cauze sau consecințe în timp și spațiu; în acest caz comportamentul nostru este neinteligent. Toate acestea trebuie prevăzute, ceea ce înseamnă să avem un comportament inteligent, cu scop și predicție. Fără această inteligență, comportamentul nostru devine absurd.

Când te trezești dimineța, nu începi viața de la capăt, ci continui cu ce ai făcut ieri sau alaltăieri sau, oricum, în trecut și mergi către un viitor care trebuie să aibă scop și predicție.

Trebuie să te uiți mereu în urmă, să extrapolezi evenimentele dacă au o curgere continuă, iar dacă ele se schimbă fără să te anunțe, imprevizibil, trebuie să te apropii de țintă, micșorând astfel spațiul de manevre al țintei, să schimbi și tu direcția, să te pliezi pe direcția desfășurării lor. Nu te pui împotriva, te lupti ca să câștigi, nu ca să ai dreptate! Dreptatea este a celor puternici, nu a ta! Așa că vezi încotro bate vântul, încotro curge apa, unde merge omenirea asta, nu încerca să schimbi tu lumea după logica ta, nu te pune cu Dumnezeu, că nu ai să câștigi!

Nu face pe eroul, că eroii mor înaintea celor care tremură de frică!

Acestea sunt concluziile mele după o viață cu multe eșecuri și multe întoarceri din drum. Și este mai bine și mai ușor să ne limităm la spațiul din jurul nostru, să nu dorim ce nu ni se cuvine, pentru că întotdeauna credem că merităm mai mult decât spațiul pe care îl putem ține sub control.

Dar ce se va întâmpla cu țara noastră și cu poporul nostru în timp și spațiu? Câți își pun această întrebare?

Ne preocupă mai mult meciul de fotbal cutare sau cutare, sau ce punem pe masă mâine, sau cum va fi vremea, sau ce au bârfit prietenele sau vecinele noastre.

Din acest motiv am ales să dau exemplul cum au evoluat înaintașii familiei mele din partea părinților mei și pe cei cunoscuți din generația mea, pentru că aveam clar în memorie evenimentele.

Și mi-am propus să le analizez, câte s-au schimbat, cum au evoluat; unele evenimente puteau fi anticipate, altele puteau fi evitate, altele puteau fi valorificate, folosite în scop benefic; greșelile puteau fi minimizate, puteau să nu fie ignorate sau negate și să nu fie disconsiderată realitatea și să avem încrederea că știm ceea ce de fapt nu știam.

Puteam să avem un drum mai ușor?

Nu știu, pentru că mai există și soarta, destinul inevitabil, poate că așa a fost vrerea lui Dumnezeu. Și atunci să lași să meargă viața pe drumul ei, pe făgașul ei, fără orgolii, ambiții, competiție, luptă?

Oare ar fi mai bine?

Ce s-a întâmplat cu noi după Revoluție? Am primit libertatea și am primit dreptul la proprietate; înainte

nu exista proprietate privată, totul era în comun, munceam în comun, nu exista muncă fără pâine și pâine fără muncă.

Astăzi, una dintre problemele cu care ne confruntăm este problema banului. Banul devine scopul existenței și activității noastre. Totul se măsoară în bani, nu ai bani, nu valorezi nimic! Nu ai bani, nu ai putere! Nu ai putere, nu ai dreptate!

Dar să facem o analogie. Ce este banul? Care este rolul sângelui în organismul viu și al banului în organismul socioeconomic?

La organismul viu, sângele transportă nutrienții, oxigenul, face schimburile de substanțe, duce armata de apărare (leucocitele), face reglajele între organe, se duce unde să hrănească sau să construiască. Sângele se distribuie acolo unde este nevoie și cât este nevoie. În cazul organismului socioeconomic, rolul sângelui îl are banul – el este sângele organismului socioeconomic.

Banul reglează schimburile economice, transportă mărfuri acolo unde este nevoie și face reglajele, echilibrele între părțile sau componentele organismului social.

Și dacă apare un traumatism la un organism viu, o plagă, urmată de hemoragie, atunci se produce la început *șocul compensat (dezechilibrul)* de mecanismele de lichidare a pagubei; și dacă nu reușește, apare *șocul decompensat (dezechilibrul)*, când se epuizează posibilitățile de echilibrare, de oprire a hemoragiei și apare *colapsul*, când organismul nu mai reacționează și se declanșează mecanismele de autodistrugere – *moartea*.

Dar ce se întâmplă la un organism socioeconomic cu *bani*? Banul are mai multe funcții, printre care și:

- funcția de *valoare de schimb*, care este prețul muncii, al informației, serviciilor, costurilor de producție etc.
- funcția de *tezaurizare* (de depozit) și
- funcția de *capital*, unde banul trebuie să producă plusvaloare, adică banul cu dobândă – care nu se dă decât pentru a obține profit – să dai înapoi dobânda, să se acopere cheltuielile, să dai împrumutul înapoi, și să obții profit, să îți rămână și ție ceva.

Dacă banul este dat fără să acopere munca (ban nemuncit, dat cadou), se ajunge la faliment; producătorul care s-a împrumutat de la bancă rămâne cu marfa în depozit și apare criza de supraproducție când cererea este mai mică decât oferta, pentru că cei care produc și trebuie să cumpere nu au banii care s-au dat celor care nu muncesc. Se oprește ciclul economic.

Făcând analogia cu organismul viu, cu omul, în loc ca sângele să se ducă la creier sau la organele care produc nutrienți sau unde este necesar, se duce unde nu trebuie, crește în volum ficatul, sau se umflă picioarele, sau omul devine obez, se mișcă din ce în ce mai greu și este supus îmbolnăvirii.

În cazul banilor, socotelile sunt foarte simple, dar trebuie să fim atenți cum îi cheltuim și care este valoarea banului. Pentru că te poți trezi, așa cum ne-am trezit noi după Revoluție, în alte ape, în alt spațiu și cu alte reguli, în alt timp, în altă lume, lumea banului, așa peste noapte; și nu am știut să folosim banul, nu aveam informația necesară manipulării lui.

În urmă cu două sute de ani, s-au trezit și englezii peste noapte, după bătălia de Waterloo, că întreg capitalul Angliei, din Banca Angliei, a ajuns în alte mâini; după un zvon fals, că Napoleon a câștigat lupta, s-a creat

o reacție greșită; deponenții și-au vândut la prețuri mici acțiunile din bancă, și peste noapte s-a aflat că Napoleon a fost înfrânt. Au fost revândute aceste acțiuni la prețuri foarte mari. Și astfel, cineva deștept s-a îmbogățit pe seama lipsei de informare sau din cauza dezinformării. Iată ce valoare poate să aibă *informația corectă*!

Așa, din neatenție sau pentru că te crezi mare șofer, poți să dai cu mașina într-un pom și să faci o nenorocire pentru că *ignori pericolul*.

Poți să nu ai imunitate la o bacterie nenorocită – ce mare lucru, că nici nu se vede! – și să sfârșești sau să te îmbolnăvești grav. De ce? Din ignoranță, pentru că nu gândești în spațiu și timp în cele patru dimensiuni, în trecut și în viitor, la factorii obiectivi și subiectivi; să crezi că numai ce vezi tu, ce simți tu există și nimic altceva, să ignori sau chiar să-l negi pe Dumnezeu; să crezi că nu există forțe ale întunericului și ale luminii, ale lumii văzute și nevăzute – *binele și răul și că nu există destin*.

Și atunci trebuie să ne gândim ce se întâmplă cu noi și cu țara noastră, pentru că *partea se supune întregului* și unde ajunge trenul ajung și pasagerii din tren.

Am zis să fiu și eu folositor cumva și să dau câteva exemple, pilde, unele trăite de familia mea, pentru că ce s-a mai întâmplat se mai poate întâmpla, și să încerc așa cum am putut să mă fac înțeles nu numai de cei cu multă carte, dar și de cei mai puțin înțelepți, fără să încerc să fac pe deșteptul, ci să le spun simplu, pe înțelesul fiecăruia, pentru că pâinea dacă este bună o mănâncă *și cei avuți, și cei săraci*.

Dar am mai vrut să spun ceva: cum am evoluat eu ca medic stomatolog și ce am făcut eu în

parodontologie – explicația mea privind modalitatea echilibrării forțelor ocluzale de masticație, cum funcționează *sistemul masticator* (nu, cum spun unii, sistemul dentomaxilar), care are o unitate de comandă-control – sistemul nervos – și o unitate de execuție – mușchii masticatori, oasele maxilare – cele două arcade dentare cu dinții și suportul lor, parodonțiul, care sunt doar *sub-sisteme ale sistemului masticator*.

Și atunci dentistul, care are ca obiect de lucru nu numai dinții și suportul lor, parodonțiul, ci și cavitatea orală (stoma) în întregul ei cu glande salivare, musculatura orofacială, oasele maxilare, afecțiunile mucoasei bucale, este medic stomatolog, nu doar un medic care tratează doar dinții. De asemenea, am vrut să aduc un omagiu profesiunii de medic stomatolog în această parte a „medicinii dentare” care este „cenușăreasa medicinei”.

O a treia problemă a fost descrierea metodei de tratament a parodontitei (paradentozei) prin administrarea de *vaccin stafilococic în diluții*, metodă brevetată de mine la OSIM în anul 1997 și care s-a dovedit că are nu numai un efect specific imunizant asupra stafilococului, ci și un efect general *imunomodulator* asupra multor specii de bacterii și fungi. Desigur că nu am cunoștințe temeinice de imunologie și nu mă erijez în cunoscător al mecanismelor imunologice, eu sunt un medic practician stomatolog, motiv pentru care l-am solicitat pe domnul prof. univ. dr. Grigore Mihăescu, autor al mai multor cărți de microbiologie, virologie și imunologie, să ne explice *acțiunea imunomodatoare a vaccinului stafilococic*.

O altă temă a cărții, care rămâne ca un fir călăuzitor al povestirii, este personajul Sara, care naște, creează și

urmărește din umbră intriga, conflictul și deznodământul poveștii și, odată cu încetarea ei din viață, acțiunea, firul narațiunii romanului se frânge și capătă altă direcție.

Sara a făcut parte din destinul meu și mult timp am crezut că este „piaza rea a vieții mele”, care mi-a adus necazuri și de abia când am aflat că a plecat pentru totdeauna, am înțeles că, de fapt, nu a fost răul, a fost „ispita vieții mele” care m-a supus la multe încercări, până la limita puterilor mele și chiar peste, iar atunci când am fost depășit a intervenit o altă putere care m-a salvat. Ea m-a influențat în bună parte să merg înainte, să evoluez și să ajung la acel capăt de drum care a fost anul fatidic 2009.

Anul fatidic 2009 a avut pentru mine o semnificație aparte, o finalitate, a fost un capăt de linie, sfârșitul unei etape din viața mea, o fractură a vieții mele. În acel an, au venit peste mine și peste cei din jurul meu acele nenorociri în lanț care s-au adunat într-un timp scurt și cum eu nu cred în întâmplare, cred mai degrabă că a fost o forță ocultă care a generat acest deznodământ. Toate acestea trebuiau să aibă o cauză, o forță a răului care le-a adunat și le-a trimis prin „cineva” sau prin „ceva”, un „vehicul”, ca orice informație a avut un mesaj, un scop, o țintă. Dar nu a reușit să mă lichideze nici fizic, nici moral; m-am redresat totuși, am stat drept, cu fruntea sus, și am rămas în picioare.

Și atunci ce rost au avut toate aceste întâmplări nefericite din acea perioadă nefastă? Cred că a fost semnalul că am ajuns la capăt de linie, acolo unde se termina drumul meu și nu aveam voie să trec mai departe.

M-am retras în bula mea și am urmat sfaturile mamei mele: „Nu forța lucrurile, lasă orgoliul, ambiția, competiția, lupta, că strici socoteala lui Dumnezeu; oprește-te și nu mai căuta, bucură-te de zilele pe care ți le-a dat Dumnezeu”.

Și am făcut ceea ce se cuvine să fac la vârsta mea, *să caut adevărul*.

Am renunțat la toate visurile, aspirațiile, ambițiile și am devenit un om obișnuit, cu preocupările pe care le are un om la vârsta a treia, dar am continuat să muncesc în cabinet, să scriu și să pun pe primul plan casa și familia. Dar să merg să stau pe bancă în parc și să trăncănesc cu alți pensionari ca mine, ei, asta nu o să fac!

Și în lupta cu absurdul, eu ce am făcut? Am pierdut sau am câștigat?

Contra absurdului nu poți să câștigi! Singura soluție este să te ferești de el cât se poate. E bine să îl ocolești și să îți găsești liniștea și pacea!

Și într-o zi am înțeles că nu știam cât de fericit eram – că sunt sănătos, că am apucat o vârstă apreciabilă, că îi am pe toți pe care îi iubesc lângă mine și că sunt în echilibru!

Cuprins

Prefață de Florentin Streche	7
Prolog	13
Introducere	25
Partea I	29
1. Apariția	29
2. Nuța	31
3. Mutarea în Turnu Severin	36
4. Sara	40
5. Olimpiada de fizică	42
6. Excursie în Munții Retezat	45
7. Terminarea liceului și intrarea la facultate	47
Partea a II-a	49
8. Despărțirea	49
9. Sfaturi părintești	52
10. Terminarea facultății – Întâlnire cu Sara	56
Partea a III-a	61
11. Reîntâlnirea	61
12. Mutarea în București	68
Partea a IV-a	71
13. Anul de răscruce	71
14. Dana	76
15. Criza de lumbago	78

Partea a V-a.....	81
16. Revoluția 1989.....	81
17. Atitudine colegială	83
18. Atacul din noapte	85
19. Brevetarea unei noi metode de tratament a parodontitei	90
20. Workshop la Institutul Cantacuzino.....	94
Partea a VI-a	100
21. Melania	100
22. Mona	109
23. VSD – Vaccinul stafilococic în diluții	110
24. Plecarea în China	121
Partea a VII-a.....	124
25. Iconița	124
26. Anul fatidic	128
27. Mama mea	139
Final.....	142
Epilog – Confucius	147